

Bedkommende har en vis Formodning om, at der tilsigtes en Forbrydelse ved Befalingen, behøver han ikke at rette sig efter den. — § 49 har den høitærede Minister foreslaaet bragt tilbage i den Stikkelse, som § 50 i det oprindelige Lovudkast havde, og dette Forslag er tiltraadt af hele Udvalget. Der har været foreslaaet forskellige Redaktioner, idet man har havt nogen Tvivl, om ikke den oprindelige Paragraf var noget streng; men, som jeg udtalte ved 2den Behandling, tror jeg dog, at den oprindelige Affattelse er den korrekte, idet man nemlig ved „Tjenesteplichter“ maa forstaa „Plichter“, der paahvile de til Krigsmagten hørende Personer som Saadanne, og som ikke vilde have paahvilet dem i noget andet Tilfælde. Det er jo en almindelig Regel, hvortil der kan findes Analogier i den borgerlige Straffelov, hvor denne omhandler Forseelser i Embedsforhold, at det, man straffer, er Undladelsen af at opfylde et positivt Bud, som var paalagt den Bedkommende paa Grund af hans Stilling. Undladelsen af at opfylde disse Plichter er strafbar, og det bliver selvfølgelig ikke mindre strafbart, naar Bedkommende har undladt Opfyldelsen paa Grund af, at han har været beruset, end naar han har undladt Opfyldelsen paa Grund af, at han f. Ex. har glømt det. Seg tror derfor, at den Affattelse af Paragrafen, som er foreslaaet i Ændringsforslaget, er fuldstændig korrekt. — Naar det under Nr. 22 er foreslaaet af Udvalgets Mindretal, at der skal tilføies Paragrafen: „Dog kan Straffen, naar Bevidsthed i Gjerningens Dieblit maa anses for udelukket, efter Omstændighederne nedsettes til Halvdelen af den Straf, som Gjerningsmanden ellers vilde have forskyldt.“ saa antager jeg egentlig, at Grunden til, at denne Tilføining er foreslaaet, er den, at Mindretallet forstaa „Tjenesteplichter“ paa en anden Maade end Krigsministeren og Udvalgets Flertal, idet der jo nemlig, som jeg fremhævede, ingen Anledning er til at nedsette Straffen, fordi Bedkommende i Gjerningens Dieblit er i en fuldstændig bevidstløs Tilstand, som han selv har fremkaldt. Naar det nemlig overhoved er strafbart at undlade Opfyldelsen af sine Plichter, saa er der ikke nogen Anledning til at nedsette Straffen, fordi Bedkommende har bragt sig selv i en aldeles bevidstløs Tilstand. — Forslagene under Nr. 23, 24, 25, 26, 27 og 28 ere kun Redaktionsændringer. — Forslaget under Nr. 29 til § 69 er stillet af Krigsministeren og tiltraadt af Udvalget. Dette Forslag er i det væsentlige ogsaa kun en Redaktions-

ændring. Salsfald kan Udvalget ikke betragte det paa nogen anden Maade, da den Løfte, som ved dette Ændringsforslag er givet et tydeligt og bestemt Udtryk, ikke kan være nogen anden end den, som Udvalget har ment allerede laa i Paragrafen, saaledes som den nu er affattet, medens den unegtelig ikke er saa bestemt affattet som i Ændringsforslaget under Nr. 29. — Forslaget under Nr. 30 er en Redaktionsændring. — Forslaget under Nr. 31 hænger sammen med Forslaget under Nr. 48. De ere begge stillede af Krigsministeren og tiltraadte af Udvalget. Som ærede Medlemmer ville kunne mindes, har Udvalget ment, at man ikke under „Rømningsforbrydelse“ burde indbefatte det Tilfælde, at Nogen, som var hjemsendt og som blev indkaldt til Krigstjeneste, undlod at give Møde. Man havde ment, at et saadant Tilfælde nærmest burde henføres under de i § 97 omtalte Tilfælde, i hvilken Anledning Udvalget havde foreslaaet den Forandring i § 97 i det oprindelige Udcast, at der skulde indskydes Ordene: „eller gjenindtræde“. Som det blev bemærket ved 2den Behandling, vilde der ikke blive nogen væsentlig reel Forskjel derved, og det hele dreiede sig — i det Store i alt Fald — kun om en theoretisk Opfattelse af, hvorledes Rømningsforbrydelse skulde defineres. Udvalget har i saa Henseende ikke ment at burde holde fast paa den Forandring, som var foreslaaet i det oprindelige Udcast, og har derfor tiltraadt de af Krigsministeren stillede Forslag, hvorefter Ordene: „paa bestemt Tid“ skulde udgaa i § 81, og Ordene: „eller gjenindtræde“ ligeledes udgaa i § 97. Følgen af den foreslaaede Ændring blev altsaa den, at de Personer, som ere hjemsendte — og det hvad enten det er paa bestemt eller ubestemt Tid, — naar de ikke møde efter Indkaldelsen, og det sker i den Hensigt ganske at unddrage sig fra Vernepligten, da anses som Rømningsmænd — Ændringsforslagene under Nr. 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71 og 72 ere lutter Redaktionsændringer. — Ændringsforslaget under Nr. 73 er derimod noget Mere, idet man i § 119 har optaget en Bestemmelse, som forøvrigt fulgte af sig selv, om at, ligesom det er strafbart at omtale sin Overmand paa en utilbørlig Maade, saaledes maa det begribeligvis ogsaa være strafbart at omtale ham paa en ærefornærmende Maade. Da der imidlertid ikke fandtes nogen udtrykkelig Bestemmelse desangaaende i Lovforslaget, har man anset det for hensigtsmæssigt at indføre en saadan Be-